

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **Mgr. V. B., Ph.D.**

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. dubna 2026, č.j. MPSV-2026/37306-401/1,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Hradci Králové ze dne 19. 1. 2026, č. j. 33107/26/H, kterým byla žalobci coby uchazeči o zaměstnání přiznána podpora v nezaměstnanosti podle § 39 odst. 1, § 42 odst. 4, § 43 odst. 1 písm. b) a odst. 2, § 50 odst. 2, 3 a 5 a § 51a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Podpora v nezaměstnanosti byla přiznána od 1. 1. 2026 po podpůrčí dobu 8 měsíců, do které již byla žalobci započtena doba od 1. 1. 2025 do 30. 4.

2025, tedy doba 4 měsíců. S odkazem na znění § 50 odst. 3 citovaného zákona byla podpora v nezaměstnanosti přiznána do dne 3. 3. 2025 (tedy po dobu 2 měsíců) ve výši sazby 50 % z měsíčního vyměřovacího základu, po zbývající dobu (tedy po dobu 2 měsíců) ve výši sazby 40 % z měsíčního vyměřovacího základu.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě vymezil 2 žalobní námitky, které spolu ovšem úzce souvisí.

3. V prvé z nich namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Uvedl, že v odvolání uplatnil zcela zásadní, podrobnou a systémovou právní argumentaci, když namítal, že ustanovení § 48 zákona o zaměstnanosti upravuje výhradně krácení délky podpůrčí doby na její nevyčerpaný zbytek. Zákon však nikde nestanoví, že by se v novém, samostatném správním řízení měly procentní sazby podpory mechanicky odvíjet od pořadí měsíců vyčerpaných v předchozím, již pravomocně ukončeném, řízení. Zvláště pak za situace, kdy se meziročně (mezi lety 2025 a 2026) kompletně změnila legislativní struktura, výše i délka trvání jednotlivých procentních sazeb v § 50 odst. 3 zákona o zaměstnanosti.

4. S touto stěžejní argumentací se žalovaný vůbec věcně nevypořádal. Namísto toho, aby právně vysvětlil a ze zákona dovodil, proč by vyplacené částky měly procentuálně odpovídat 5.–8. měsíci a proč by nová právní úprava účinná od 1. 1. 2026 neměla být, co se týká procentní výše, aplikována od svého počátku (tedy od 1. měsíce ve výši 80 %), označil námitku bez dalšího za „nepodstatnou“.

5. Ve druhé **žalobní námitce** žalobce navázal na svoji předchozí argumentaci. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť spočívá v nesprávném právním posouzení věci.

6. Zdůraznil, že nerozporuje zjištěný vyměřovací základ ani skutečnost, že má nárok na podporu pouze po zbytek (4 měsíce) celkové délky (8 měsíců) podpůrčí doby podle § 48 zákona o zaměstnanosti.

7. Namítá ale, že právní účinky pravomocně skončeného řízení z roku 2025 byly nad rámec zákonné úpravy, tudíž nezákonně, přeneseny do nového řízení v roce 2026. Podle § 48 zákona o zaměstnanosti má uchazeč v dané situaci nárok na podporu „po zbývající část podpůrčí doby“. Zákon definuje pouze časové omezení nároku.

8. Nikde v zákoně o zaměstnanosti není zakotvena fikce, že se nově zahájené řízení pro účely stanovení procentní výše podpory považuje za pokračování řízení předchozího, ani že se měsíce zbytku podpůrčí doby ex lege ztotožňují s pořadovými měsíci 5. až 8.

9. Procentní sazby upravuje § 50 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, který pro rok 2026 stanoví pro kategorii žalobce (nad 52 let věku) sazbu 80 % po dobu prvních 3 měsíců, 50 % po dobu dalších 3 měsíců a 40 % po zbývající část. Žalobci by tak měla náležet podpora max. 4 měsíce, z toho na dobu 3 měsíců v sazbě 80 % a na dobu 1 měsíce sazbou 50 %.

10. Správní orgány však vytvořily zcela nepředvídatelný hybridní model: délku podpůrčí doby zkrátily podle § 48 citovaného zákona, avšak procentní sazby aplikovaly tak, jako by žalobce již vyčerpal první 4 měsíce podle nové úpravy roku 2026, ačkoli v roce 2025 čerpal podporu podle zcela jiné struktury sazeb (65 % - 50 % - 45 %).

11. Tento postup vedl dle mínění žalobce k jeho systémovému poškození. V roce 2025 totiž mohl čerpat nejvyšší tehdejší sazbu (65 %) pouze po dobu 2 měsíců. V roce 2026, za účinnosti nové a výhodnější úpravy (80 % po dobu 3 měsíců), mu však správní orgány kvůli

této umělé finanční návaznosti nepřiznaly ani jeden měsíc v nejvyšší sazbě. Zákon o zaměstnanosti přitom žádný mechanismus pro „přeskakování“ počátečních procentních sazeb při čerpání podpory neobsahuje. Postup žalovaného proto považoval za nezákonnou libovůli. Pokud měl žalovaný pochybnosti o výkladu této mezery v zákoně, byl povinen v souladu se zásadou in dubio mitius zvolit výklad pro žalobce příznivější.

12. Žalobce proto závěrem žaloby navrhnul, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný stran důvodnosti žalobních námitek v podstatě doslovně zopakoval svoji argumentaci obsaženou v příslušné části odůvodnění napadeného rozhodnutí.

14. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

15. Na toto vyjádření zareagoval žalobce ještě replikou, jejíž podstatou ovšem bylo rovněž pouze zopakování žalobní argumentace stran stanovení správné výše procentní sazby.

IV. Jednání soudu

16. Při jednání před soudem konaném dne 18. 8. 2026 setrvali účastníci řízení na svých postojích i procesních návrzích.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Po prostudování předloženého správního spisu a projednání věci při nařízeném jednání dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

18. Nejprve se v logice věci i v posloupnosti žalobních námitek vyjádří k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

19. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu zakládá správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4.2007, č. j. 7 As 34/2006–76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).

20. Obecně tak lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí. Otázka, kterou si je tak třeba v tomto směru dále pokládat, je, zda se správní orgány zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení dané věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), a zda svoje úvahy dostatečně odůvodnily.

Shodu s prvopisem potvrzuje E. S.

21. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) by totiž byla vadou natolik závažnou, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (ex offo) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného zrušeno dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. K nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]).

22. Z obsahu napadeného rozhodnutí krajský soud zjistil, že žalovaný se otázce výpočtu výše podpory v nezaměstnanosti věnoval na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Otázce stanovení výše procentní sazby pak konkrétně ve třetím a čtvrtém odstavci na str. 4. V této části odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně reagoval na odvolací námitku žalobce obsahující jeho názor na aplikaci ustanovení § 48 a § 50 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. Byť by si žalobce zřejmě představoval podrobnější argumentaci stran své právní konstrukce, dle soudu je z obsahu odůvodnění zcela zřejmé, že žalovaný se s ní neztotožnil a nepovažoval ji za souladnou s relevantními ustanoveními zákona o zaměstnanosti. Následně přišel se svým výkladem těchto ustanovení a ozřejmil, jakým způsobem stanovil výši procentní sazby podpory v nezaměstnanosti, potažmo ozřejmil, jakým způsobem vypočetl výši podpory v nezaměstnanosti přiznané žalobci. A to ve shodě s výpočtem prvoinstančního správního orgánu.

23. Ostatně povinnost posoudit všechny odvolací (i žalobní) námitky neznamená, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.“* K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.6.2017, č.j. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož *„není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“*

24. Rozhodnutí žalovaného tedy soud za nepřezkoumatelné nepovažuje, ať už pro jeho nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů. Z obsahu odůvodnění je zcela jasně seznatelné, jakým způsobem žalovaný při výpočtu výše podpory v nezaměstnanosti

postupoval, které aspekty při tom považoval za relevantní. Je zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že žalobce s jejich obsahem, zejména pak s obsahem rozhodnutí žalovaného, v žalobě podrobně polemizoval a vyjadřoval se k postupu žalovaného při výpočtu výše podpory v nezaměstnanosti. Skutečnost, že s ním nesouhlasil, ale nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezakládá.

25. Krajský soud proto mohl přistoupit k posouzení důvodnosti druhé žalobní námitky, tedy k posouzení zákonnosti postupu správních orgánů při výpočtu výše žalobcovy podpory v nezaměstnanosti.

26. Pokud jde o skutkový stav věci, krajský soud jej zrekapituluje pouze stručně, protože o něm není mezi stranami sporu. Žalobce byl od 1. 1. 2026 zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání, následujícího dne požádal o přiznání podpory v nezaměstnanosti (posuzované správní řízení tedy bylo zahájeno v roce 2026). Ta mu byla od 1. 1. 2026 přiznána, ovšem nikoliv na celou délku 8 měsíců podpůrčí doby, ale pouze na dobu 4 měsíců, a to z důvodu, že do délky podpůrčí doby byla započtena doba od 1. 1. 2025 do 30. 4. 2025, kdy žalobce rovněž podporu v nezaměstnanosti pobíral. Stalo se tak s odkazem na § 48 zákona o zaměstnanosti, kdy žalobce v roce 2025 vyčerpal 4 měsíce podpůrčí doby a následně nezískal 9 měsíců pojištění. Jak už krajský soud konstatoval, správnost postupu správních orgánů stran těchto aspektů posuzované věci žalobce nerozporuje. Stejně jako výši měsíčního vyměřovacího základu pro výpočet výše podpory v nezaměstnanosti, ze které správní orgány vycházely.

27. S nimi žalobce nesouhlasí v jediném – a to ve stanovení výše procentní sazby z měsíčního vyměřovacího základu, na základě níž došlo ke konkrétnímu výpočtu výše přiznané podpory v nezaměstnanosti.

28. Tyto procentní sazby jsou upraveny v § 50 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, který s účinností od 1. 1. 2026 stanovil pro osobu žalobce (jedná se o osobu nad 52 let věku) sazbu 80 % po dobu prvních 3 měsíců, 50 % po dobu dalších 3 měsíců a 40 % po zbývající část.

29. Podstata žalobcem nastoleného problému spočívá v tom, že správní orgány vycházely z předpokladu, že se po vyčerpání 4 měsíců z podpůrčí doby žalobcem v roce 2025 jedná stran zbývajících 4 měsíců podpůrčí doby čerpaných v roce 2026 o v pořadí pátý až osmý měsíc. V důsledku toho stanovily s ohledem na shora citované zákonné ustanovení, že výše podpory v nezaměstnání se bude v prvních dvou měsících vypočítávat z procentní sazby 50 %, ve zbývající dvou měsících z procentní sazby 40 %.

30. Dle názoru žalobce by se ale na zbývající 4 měsíce podpůrčí doby v roce 2026 mělo nahlížet, jako by odpůrčí doba počínala běžet od počátku, mělo by se tedy jednat o první až čtvrtý měsíc podpůrčí doby. Proto by mu výše podpory v nezaměstnanosti měla být vypočítána dle shora citovaného ustanovení po dobu 3 měsíců z procentní sazby 80 %, po dobu zbývajícího měsíce z procentní sazby 50 %.

31. Krajský soud pro úplnost připomíná ještě znění § 43 odst. 1 písm. b) zákona o nezaměstnanosti, dle něhož podpora v nezaměstnanosti náleží uchazeči o zaměstnání při splnění stanovených podmínek po podpůrčí dobu. Ta činí u uchazeče o zaměstnání nad 52 do 57 let věku (což je případ žalobce) 8 měsíců.

32. Relevantní je rovněž ustanovení § 48 zákona o zaměstnanosti. Dle něho uchazeč o zaměstnání, kterému v posledních 2 letech před zařazením do evidence uchazečů o

zaměstnání neuplynula celá podpůrčí doba a po uplynutí části podpůrčí doby získal zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu[32g)] v délce alespoň 9 měsíců, má nárok na podporu v nezaměstnanosti po celou podpůrčí dobu. Jestliže získal zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění v délce kratší než 9 měsíců, má uchazeč o zaměstnání nárok na podporu v nezaměstnanosti po zbývající část podpůrčí doby. Současně musí být splněna podmínka celkové doby předchozího zaměstnání [§ 39 odst. 1 písm. a)].

33. Krajský soud musí za shora popsaného skutkového stavu věci přisvědčit zákonnosti a správnosti postupu správních orgánů při výpočtu výše žalobcovy podpory v nezaměstnanosti.

34. Žalobce se totiž mýlí v názoru, že v zákoně o zaměstnanosti je mezera, že tento zákon jeho skutkovou situaci neošetřuje, a proto by se měla aplikovat zásada in dubio mitius. Není tomu tak.

35. Ustanovení § 48 zákona o zaměstnanosti totiž ve své větě druhé zcela jasně nezakládá novou podpůrčí dobu. Stanoví pouze její nevyčerpaný zbytek („na zbývající část podpůrčí doby“). V návaznosti na to se proto ani stupně sazby stanovené v § 50 odst. 3 zákona o nezaměstnanosti v případě přerušení podpůrčí doby neanulují; podpůrčí doba v důsledku svého přerušení poté nezačíná běžet od svého počátku, ale dobíhá pouze její zbývající část.

36. Pokud jde tedy v případě žalobce o předmětné čtyři měsíce (od 1. 1. 2026 do 30. 4. 2026), v nichž má právo na podporu v nezaměstnanosti, jedná se o zbývající část podpůrčí doby. V důsledku toho se tedy jedná o pátý až osmý měsíc podpůrčí doby. Nikoliv znovu o její první až čtvrtý měsíc – její prvé čtyři měsíce uběhly totiž již v roce 2025 (od 1. 1. 2025 do 30. 4. 2025).

37. Správní orgány proto postupovaly v souladu s ustanovením § 48 zákona o zaměstnanosti, pokud procentní sazbu podpory v nezaměstnanosti určily podle pořadí měsíců v téže podpůrčí době, neboť do ní se již započetly vyčerpané čtyři měsíce z roku 2025. Správně tak stanovily, že se v případě žalobce při výpočtu výše podpory v nezaměstnanosti musí u pátého a šestého měsíce podpůrčí doby vycházet z procentní sazby 50 % z rozhodného vyměřovacího základu, u sedmého a osmého měsíce podpůrčí doby z procentní sazby 40 % z rozhodného vyměřovacího základu (§ 50 odst. 3 věta druhá zákona o zaměstnanosti ve znění účinném od 1. 1. 2026).

38. Uvedený výklad § 43 a § 48 zákona o zaměstnanosti, resp. pojmů „podpůrčí doba“ a „zbývající část podpůrčí doby“, dle názoru soudu plně odpovídá smyslu a účelu těchto ustanovení. Ta akcentují, aby procentní sazba s postupem běhu podpůrčí doby klesala. To je jeden z nástrojů pro to, aby si uchazeč o zaměstnání hledal novou práci co nejaktivněji, proto se podpora v nezaměstnanosti v důsledku prodlužování podpůrčí doby snižuje.

39. Naopak výklad představený žalobcem by umožňoval opakovaně čerpat zvýšenou sazbu určenou pro počátek podpůrčí doby, přestože podmínka pro vznik nároku na celou novou podpůrčí dobu splněna nebyla. To je naopak se shora předestřeným smyslem a účelem citovaných ustanovení v rozporu.

40. Pro uvedené závěry je zcela irelevantní fakt, že v zákoně o nezaměstnanosti došlo s účinností od 1. 1. 2026 ke změně (navýšení) procentních sazeb podpory

v nezaměstnanosti. Konkrétní výše procentních sazeb podpory v nezaměstnanosti nemá na shora uvedený výklad ustanovení § 43 a § 48 zákona o zaměstnanosti žádný vliv.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Soud proto uzavírá, že neshledal v postupu správních orgánů žádné pochybení. Na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

42. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný, ten se však náhrady nákladů řízení při jednání výslovně vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. srpna 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje E. S.